

İbrahim Aslanoğlu and The 1964 Sivas Folk Poets' Festival in Terms of Safeguarding Approaches

Adil Çelik^{1,a,*}

¹ Department of Turkish Folklor, Faculty of Letters, Sivas Cumhuriyet University, Sivas, Türkiye

*Corresponding author

Research Article

Acknowledgement

The first version of this article was presented as an oral presentation at the İbrahim Aslanoğlu Symposium held in Sivas on 15-16 September 2022.

History

Received: 09/11/2023

Accepted: 01/12/2023

ABSTRACT

The history of the debates on the preservation of culture has progressed in parallel with the history of folklore research, and a two-century-old literature has been formed on this subject. Although there are many conservation models proposed in the debates on the preservation of traditional culture, they contain two basic understandings in essence. The first and older conservation approach proposes to preserve folklore by freezing it, while the second and more modern approach proposes to preserve folklore by keeping it alive. In this article, İbrahim Aslanoğlu's (d. 1995) conservation approaches are questioned. As a result of the evaluations, it was seen that İbrahim Aslanoğlu understood folklore as a dull type of knowledge and had thoughts that this dull knowledge should be represented without deteriorating its formal qualities. However, the findings obtained regarding the 1964 Sivas Folk Poets' Festival, which was organized under the leadership of Aslanoğlu, show that Aslanoğlu was also aware of the dynamic aspect of folklore and that he had ideas that one of the ways to keep traditional culture alive was transmission. From the findings obtained, it is understood that Aslanoğlu, who passionately pursued folk knowledge in the provinces of Anatolia at a time when technical possibilities were not as widespread and accessible as they are today, was a visionary folklore lover in every respect. There are lessons to be learned from Aslanoğlu's passion for folklore in understanding the importance of the XXI century folklorists, materials and source persons.

Keywords: Safeguarding of Folklore, Transfer, İbrahim Aslanoğlu, Sivas Folk Poets Festival.

Koruma Yaklaşımları Açısından İbrahim Aslanoğlu ve 1964 Tarihli Sivas Halk Şairleri Bayramı

Bilgilendirme

Bu makalenin ilk hâli, 15-16 Eylül 2022'de Sivas'ta düzenlenen İbrahim Aslanoğlu Sempozyumu'nda sözlü bildiri olarak sunulmuştur.

Süreç

Geliş: 09/11/2023

Kabul: 01/12/2023

ÖZ

Kültürün korunması üzerine yürütülen tartışmaların tarihi, halkbilimi araştırmalarının tarihine koşut olarak ilerlemiş ve bu konuda iki asırlık bir literatür oluşmuştur. Geleneksel kültürün korunması üzerine yürütülen tartışmalarda önerilen koruma modelleri sayıca çok olsa da bunlar özünde iki temel anlayışı barındırmaktadır. Birinci ve daha eski olan koruma yaklaşımı, folkloru dondurarak korumayı önerirken ikinci ve daha modern olan yaklaşım ise folkloru yaşatarak korumayı önermektedir. Bu makalede İbrahim Aslanoğlu'nun (ö. 1995) koruma yaklaşımları sorgulanmıştır. Yapılan değerlendirmeler sonucunda İbrahim Aslanoğlu'nun, folkloru, donuk bir bilgi çeşidi olarak kavradığı ve bu donuk bilginin biçimsel niteliklerinin bozulmadan temsil edilmesi gerektiği yönünde düşüncelere sahip olduğu görülmüştür. Bununla birlikte Aslanoğlu öncülüğünde düzenlenen 1964 tarihli Sivas Halk Şairleri Bayramı'na dair elde edilen bulgular Aslanoğlu'nun folklorun dinamik yönünden de haberdar olduğunu, geleneksel kültürün yaşatılabilmesinin yollarından birinin aktarım olduğuna dair fikirler taşıdığını da göstermektedir. Elde edilen bulgulardan, teknik olanakların günümüzdeki kadar yaygın ve ulaşılabilir olmadığı bir dönemde Anadolu'nun taşrasında halk bilgisi peşinde tutku ile koşan Aslanoğlu'nun her açıdan vizyoner bir folklor sevdalısı olduğu anlaşılmaktadır. XXI. yüzyıl halkbilimcilerinin, malzemenin ve kaynak kişilerin önemini kavrama konusunda Aslanoğlu'nun folklor tutkusundan çıkaracağı dersler bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Folklorun Korunması, Aktarım, İbrahim Aslanoğlu, Sivas Halk Şairleri Bayramı

Copyright

This work is licensed under Creative Commons Attribution 4.0 International License

^a adilcelik0@gmail.com

^a <https://orcid.org/0000-0002-5347-3579>

How to Cite: Çelik, A, (2023) İbrahim Aslanoğlu and The 1964 Sivas Folk Poets' Festival in Terms of Safeguarding Approaches *CUJOSS*, 47(2): 235-239

Giriş: Koruma Yaklaşımları

Halkbiliminin temel amacı, incelenen ürünlerin anlamına odaklanmak olsa da bağlamın değişmesi ile birlikte folklorun yeniden üretilememe ihtimaline karşı korunması gerektiğine dair fikirler de disiplinin XIX. yüzyıldan beri daima gündeminde olmuştur. Disiplin içinde folklorun korunması yönünde bir uzlaşma olmakla birlikte koruma yöntemlerinin biçimi konusunda zaman içinde kendini gösteren bir dönüşümden bahsedilebilir.

XVI. yüzyıldan itibaren Amerikalı, daha sonraki dönemlerden itibaren Avustralyalı yerlilerin kültürlerine duyulan ilgi; bazı Avrupalı aydınların gözünde bu yerlilerin çok itibarlı bir alana konumlandırılmaları ile sonuçlanmış ve Avrupalı aydınlar da yerlilerin bu mütevazı kültürlerine karşı bir özenme başlamıştır. Yerlilerin ilkeliklerine karşı doğayla barışık yaşam tarzları, hırstan arınmış davranışları gibi niteliklerinden dolayı kutsanması durumu; Darwin tarafından ortaya atılan ve kısa sürede hem doğa bilimlerinde hem de sosyal ve beşerî bilimlerde köklü buluşların önünü açan evrim teorisi ile farklı bir boyut kazanmıştır. Bu teorinin yaygınlaştığı dönem aynı zamanda Avrupalı aydınların kendi köylü sınıfları ile ilgili bir farkındalık yakaladığı XIX. yüzyıldır. Avrupalılar kendi köylü sınıflarının bazı yönleri ile hâlen “ilkel” nitelikler barındırmasından ötürü, Amerikalı ve Avustralyalı ilkelerin o imrenilesi bozulmamış yönlerini de barındırdığını varsayarak köylünün kültürü ile ilgilenmeye başlar. Bu ilgi halkbilimi disiplininin ve folklorun korunmasına dair tartışmaların da sistemli biçimde başladığı bir dönem olan XIX. yüzyılda belirginleşir.

Gerek Britanya’da W. J. Thoms tarafından kaleme alınan “Folklor” başlıklı yazıda gerek ondan çok daha önce Alman filozof Herder’in “halk ruhu” diyerek köylü sınıfları işaret etmesi ile Grimm Kardeşleri harekete geçirmesi gerekse Finlandiya’da E. Lönnrot, Sırbistan’da V. Karadžić gibi folklorcuların köylülerin şarkılarını, masallarını toplamaya başlaması; bir yandan halkbiliminin kurumsallaşma eşiği iken diğer yandan da XIX. yüzyılın temel koruma yaklaşımlarını gösteren örnekler olarak değerlendirilebilir. Sanayi Devrimi’nin sonucunda kentleşmenin artması ve köylerin boşalması, o dönemde köylünün kültürü olarak tanımlanan folklorun da yaratım bağlamını tehdit ettiği için bu dönemde folklorla ilgilenen aydınların en temel endişesi bu ürünleri belleğinde taşıyan kişiler ölüp tükenmeden onlardan bu ürünleri dinleyerek yazıya geçirmektir. Başka bir deyişle bu dönemde derleme, “*yegâne koruma yöntemi*” (Oğuz, 2018: 470) olarak kullanılmıştır. Bu anlayışa göre yazıya geçirilen ürünleri artık sözlü kültürde anlatan kimse kalmasa dahi bu bilginin muhafaza edilmesi mümkündür. XIX. yüzyıldaki bu temel koruma yaklaşımı; folkloru, klasik metinlerle aynı kefiye koyup onu donuk bir bilgi olarak kavramanın bir sonucu olarak değerlendirilebilir.

Oysa folklor, doğası itibari ile canlıdır. Bu canlılık, folklorun bir yönü ile tarihi diğer yönü ile de coğrafi yayılma dinamiklerindeki süreklilik üzerinden de anlaşılabilir. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra dünyada yaşanan köklü zihniyet değişikliği; folklorun niteliğine, taşıyıcılarına ve bu bilginin nasıl muhafaza edilmesi gerektiğine dair fikirlerin de değişmesine sebep olmuştur. Halkın yalnızca köylülerden oluşmadığı ve halk bilgisinin de yalnızca köylülere özgü bir bilgi çeşidi olmadığı keşfi, folklorun donuk bir bilgi olmadığına anlaşılmasına, dolayısıyla da XIX. yüzyıla özgü olan “yazıya geçirme” ve “arşivleme” gibi yaklaşımlara ek olarak yeni koruma modelleri üzerinde tartışmalar yürütülmesine olanak tanımıştır.

İkinci Dünya Savaşı’nın ardından doğal ve kültürel açıdan önem taşıyan bazı mekânların ve yapıların tahrip edilmesi ve kaybolması gibi gelişmeler, Birleşmiş Milletler bünyesinde “kültürün korunması” yönünde yürütülecek bazı çalışmaların başlamasına neden olmuştur. UNESCO tarafından yürütülen söz konusu koruma programlarının ilk örneklerinde kültür kavrayışının çoğunlukla bina, tapınak, antik kent kalıntıları, heykel vs. maddi öğelerle ilgili olduğu görülür. Tartışmalara kapalı biçimde bu öğelerin her biri önemlidir ve söz konusu mirasın korunması gerekir. Ancak kültürün yalnızca bu maddi öğelerden ibaret olmadığı da bilinmektedir ve bu gerçek UNESCO tarafından zaman içinde keşfedilmiştir. 1989 yılında “Folklorun ve Geleneksel Kültürün Korunması Tavsiye Kararı” ile oluşan farkındalık sayesinde 2003 yılında “Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesi” imzalanır. Bu sözleşme metninde somut olmayan kültürel miras kavramı ile esasında folklorun işaret edildiği görülmektedir. Sözleşmeye göre “*Koruma terimi, somut olmayan kültürel mirasın yaşayabilirliğini güvence altına alma anlamına gelir; buna kimlik saptaması, belgeleme, araştırma, muhafaza, koruma, geliştirme, güçlendirme ve özellikle okul içi ya da okul dışı eğitim aracılığıyla kuşaktan kuşağa aktarma olduğu kadar, bu kültürel mirasın değişik yanlarının canlandırılması dahildir*” (Oğuz, 2009: 168). Bu tanımla kurumsallaşmaya başlayan yeni yaklaşıma göre kültürü korumak, onu “*gündelik hayatın bir parçası haline getirerek yaşatmak*” (Ortakçı, 2017: 1735) ile mümkündür.

Bütün bu verilerden hareketle iki tür koruma yaklaşımından bahsetmek mümkündür. Bunlardan ilki dondurarak koruma, ikincisi de yaşatarak korumadır (Ortakçı, 2020: 28). Dondurarak koruma kapsamına kimlik saptaması, kataloglama sistemleri geliştirme, arşivler oluşturma gibi çabalar dahil edilebilir. Bilginin kuşaktan kuşağa aktarımını sağlamak, aktarım süreci tehlike altına giren ve kaybolmaya yüz tutan bilgiyi güçlendirmek ve canlandırmak, söz konusu bilginin hayatın akışı içinde

varlığını sürdürmesini sağlamak gibi biçimleri bulunabilen “yaşatarak koruma” ise bunlardan ikincisidir.

Başlangıcından 1990’lı yıllara kadar Türkiye’deki halkbilimi çalışmalarında dondurarak koruma yaklaşımlarının benimsendiği görülür. Bu yaklaşım, uzunca bir süre Türkiye’deki halkbilimi araştırmalarında folklorun yazıya geçirilmesi ve arşivlenmesinin çalışmanın yeter şartı olarak görülmesinden de (Oğuz, 2021: 7) anlaşılır. 1990’lı yıllarda Millî Folklor Uluslararası Kültür Araştırmaları Dergisi bünyesinde yürütülen çeviri faaliyetleri ile Batı literatüründeki çağdaş folklor kavrayışlarından haberdar olunmasıyla birlikte Türkiye’deki halkbilimi çalışmalarında “bağlam” kavramı keşfedilir. Bağlamın keşfine ek olarak 2003 tarihli Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesi’ne Türkiye’nin 2006 yılında taraf olmasıyla birlikte “yaşatarak koruma” fikrinin hem teorik düzlemde daha çok ele alındığı hem de uygulamaya döküldüğü bilinmektedir.

Aslanoğlu’nun Koruma Yaklaşımı

Geleneksel kültüre dair barındırdığı malzeme ile Sivas, hem İlhan Başgöz ve Sedat Veyis Örnek gibi akademik çalışmalar yürüten halkbilimcilerin hem de farklı meslekler icra ederken folklor üzerine eğilen Muzaffer Sarısözen, Vehbi Cem Aşkun gibi halk kültürü sevdalılarının yetişmesinde önemli bir merkez olmuştur. İkinci gruba dahil edilebilecek isimlerden biri de İbrahim Aslanoğlu’dur. 1920 yılında Tokat’ta dünyaya gelen Aslanoğlu, Sivas’ta öğretmenlik mesleğini icra ederken halk kültürü ile ilgilenmeye başlamış ve gerek yayımladığı kitaplar gerekse çıkardığı uzun soluklu dergilerle halk kültürüne dair geride geniş bir arşiv bırakarak 1995 yılında İstanbul’da hayata veda etmiştir.

Eserleri üzerinden genel bir değerlendirme yapıldığında Aslanoğlu’nun folklor kavrayışının büyük ölçüde âşıklık geleneği üzerinden biçimlendiği görülmektedir. Yayımlanmış 14 kitabından 11 tanesi doğrudan âşıklık geleneğinin temsilcileri olan ozanları ve onların şiirlerini tanıtmaya amacıyla kaleme alınmıştır. Öte yandan 1973-1979 yılları arasında yayımlanan ve 78 sayısı bulunan *Sivas Folkloru*; 1979-1999 yılları arasında yayımlanan ve 94 sayısı bulunan *Türk Folkloru* dergileri ile Aslanoğlu’nun geride bıraktığı arşivde folklor içinde özellikle sözlü kültür ürünlerine, sözlü kültür ürünleri içinde de âşıklık geleneğine özel bir önem verildiği görülür. Aslanoğlu tarafından söz konusu dergilerde farklı takma adlarla kaleme alınan yazıların neredeyse tamamının âşıklık geleneği üzerine olması, bu yargıyı destekler. Kaleme aldığı yazılarında Aslanoğlu bazen cöng gibi halk kültürü verilerini barındıran yazılı tarihsel materyaller üzerinden saptadığı şiirleri ve şairleri tanıtmış, bazılarında ise geleneğin yaşayan ancak bilinirliği yerel sınırları aşmamış olan temsilcilerini tanıtarak onların ulusal anlamda bir popülerlik yakalamalarını hedeflemiştir. Gerek kitapları gerek süreli yayıncılık faaliyetleri ile Aslanoğlu’nun yaşamı boyunca klasik koruma

yaklaşımlarını kanıksayan bir folklor tutkunu olduğu anlaşılmaktadır.

Öte yandan Aslanoğlu öncülüğünde düzenlenen 1964 tarihli Sivas Halk Şairleri Bayramı, Aslanoğlu’nun benimsediği koruma yaklaşımlarının çok yönlü olabileceğini düşündürmektedir. Aslında halk şairlerinin eserlerini icra ettiği etkinliklerin Sivas’ta öteden beri düzenlendiği bilinmektedir (Kaya, 2017). Söz konusu bayramlardan en ünlüsü 1931 yılında Ahmet Kutsi Tecer öncülüğünde düzenlenen etkinliktir. 1931 tarihli Halk Şairleri Bayramı sayesinde ünü daha sonra ulusal sınırları aşacak olan Âşık Veysel keşfedilmiştir. Aslanoğlu, öncülük ederek düzenlediği 1964 tarihli etkinlikle ilgili olarak bir yıl sonra yayımladığı kitapta, bu etkinliği düzenleme amacını şu şekilde tanımlar: “*Candan dileğim şu ki bu çeşit bayramlar kırk yılda bir değil de her yıl, bir gelenek hâlinde devam etsin. 33 yıl önce yani 5 Kasım 1931’de yapılan Sivas Halk Şairleri Bayramı, Türk edebiyatına bir Âşık Veysel kazandırmıştı. 30 Ekim 1964 de birkaç Veysel kazandırmaya imkân hazırlamış olsun*” (Aslanoğlu, 1965: 6-7).

Aslanoğlu’nun bu sözleri, yazarın, folklor ürünlerinin icra bağlamı ile yaşamaları ve aktarımları arasında bir ilişki kurulduğunu göstermesi açısından önemlidir. Öte yandan Aslanoğlu öncülüğündeki bu etkinliğin, geleneği canlandırmaya dönük bir uygulamalı halkbilimi çalışması örneği olarak sınıflandırmak da mümkün. Geleneksel kültürde kahvehanelerde, düğünlerde, cem ayinlerinde vs. çeşitli ortamlarda icra edilen âşıklık geleneğine dair yürüttüğü yazılı çalışmaların, bilginin popülerleşmesi ve aktarılması konusunda yetersiz kaldığına kanaat getirdiği anlaşılan Aslanoğlu’nun, düzenlediği etkinlikle yerel sınırları aşmamış ozanları popüler kültüre kazandırma çabası içinde olduğu anlaşılmaktadır.

Sivas Halk Şairleri Bayramı, 30 Ekim 1964 tarihinde iki program halinde gerçekleşmiştir. İlk program saat 15:00’da yalnızca âşıkların yer aldığı bir prova niteliğindedir, ikinci ve asıl program ise saat 20:00’da Orduevi’nde gerçekleştirilir. Programı düzenleme fikri ve gerekli girişimler Aslanoğlu’na ait olsa da program 59. Tümen komutanı General Fuat Doğu’nun sağladığı olanaklarla icra edilir. Bu ayrıntı üzerinden geleneksel kültürde sanatçıların çalışmalarını destekleyen patronaj sisteminin, XX. yüzyıldaki uygulamalı halkbilimi çalışmalarında da işlediği anlaşılmaktadır. Orta Çağ ve Yeni Çağ başında Türkiye’de aristokrasinin kapladığı ayrıcalıklı alan II. Meşrutiyet’ten sonra subay sınıfına geçer. Bu dönüşüm, sanatın patronajının da asker odaklı bir işleyişe kavuşmasına neden olur. 1960’lı yıllarda subayların sahip olduğu bu imtiyazın 1990’lı yıllardan itibaren büyük ölçüde burjuvaya geçtiği söylenebilir. Nitekim, günümüz dünyasında da yalnızca sanatın değil folklorun da modern yaklaşımlarla korunmasında burjuvanın üzerine büyük bir sorumluluk düştüğü bilinen bir durumdur.

30 Ekim 1964 tarihli Sivas Halk Şairleri Bayramı’na katılacak âşıkların belirlenmesinde Aslanoğlu’nun

olanaklar elverdiği ölçüde titiz davrandığı anlaşılmaktadır. Yıldızeli, Şarkışla, Kangal, Hafik ve Zara ilçelerinin köylerini gezen Aslanoğlu, buradaki âşıklarla bir bir görüşür ve düzenlemek istediği etkinlik hakkında ayrıntılı malumat vererek onları programa katılmaya ikna etmeye çalışır. Yaklaşık elli âşıkla görüşüp yirmi kadarını ikna eden Aslanoğlu'nun programına çeşitli sebeplerden dolayı beklenenden daha az âşık katılır. Katılımcıların adları şu şekildedir: Dertli Haydar Özdemir, Seyit Türk, Ali Akış, Veysel Cehdi Kut, Ali İzzet Özkan, Baharözlü Feryâdi, Ali Sultan, Derdimend, Veysel Şatiroğlu ve Hamit Şeker. Özellikle Derdimend'in şiiirlerindeki üretimin bu tarihten itibaren artması üzerinden âşıklık kariyerinde bu etkinliğin bir iz bıraktığı anlaşılmaktadır. Bu da belli bir ölçüde de olsa Aslanoğlu'nun başlangıçtaki hedefleri ve niyeti ile örtüşen bir çıktı olarak değerlendirilebilir.

Programın bir başka boyutu da halk dansları icrasındır. Folklorun dışı vurumcu yerel danslar ve yemekler olarak sınırlandırılmasına dair öteden beri var olan yaygın eğilimin, etkinliğin bir bölümünün halk danslarına ayrılması ile Aslanoğlu'nun folklor kavrayışında da belirleyici olduğu anlaşılmaktadır. Etkinliğe katılan Sivas Halkevi Müzik ve Halay Ekibi, Zara Halay Ekibi, Divriği Eti Demir İşletmesi Semah Ekibi ve Yusufoğlu Köyü Semah Ekibi tarafından icra edilen halk dansları, Aslanoğlu tarafından daha sonra basılacak kitapta ayrıntılı olarak değerlendirilir. Aslanoğlu'nun gecede icra edilen halk danslarını değerlendirirken beyan ettiği ifadeler, onun bu etkinliği düzenlerken her ne kadar modern koruma yaklaşımlarından haberdar olsa da folkloru "donuk" bir bilgi biçimi olarak kavrama eğiliminden uzaklaşmadığını da göstermektedir. *"Yalnız giyilen elbiselerin mahalli kıyafetlerle bir ilgisi yoktu. Buna neden lüzum görüldüğü şaşılacak birşey. Folklorunda esas, aslını bozmadan sunmaktır"* (Aslanoğlu, 1965: 22-23). Folkloru "aslı bozulmadan sunulması gereken bir temsil" olarak değerlendiren Aslanoğlu, düzenlediği etkinliğin ulusal basında yeterince ilgi görmemesinden de *"Yoksa yapılan bu iş, adi bir zabıta vakasından veya üçüncü derecedeki bir sinema yıldızının günlük hayatından daha mı az ilginç"* (1965: 26) sözleri ile yakınır.

Sonuç

Sonuç olarak gerek kitapları gerekse süreli yayıncılığı ile Aslanoğlu'nun "dondurarak koruma" yanlısı olduğu anlaşılmaktadır. Bununla birlikte 1964 tarihli Sivas Halk Şairleri Bayramı adlı etkinliğin düzenlenmiş olması, Aslanoğlu'nun folklorun yaşayan yönünden de haberdar olduğunu, folklorun varlığını sürdürmesinin "aktarım" koşuluna bağlı olduğuna dair fikirlerinin olduğunun da kanıtı niteliğindedir. Öte yandan gerek etkinliğe dair yayımladığı kitap ile bu uygulama örneğini "belgeleme" eğiliminden kurtulamaması gerekse kitaptaki yargılarında folklorun, sunulması gereken stabil bir bilgi çeşidi olduğuna dair fikirleri, kendisinin modern koruma yaklaşımlarını tam anlamı ile içselleştirmediklerini göstermektedir. Bütün bunlar, teknik olanakların günümüzdeki kadar yaygın ve ulaşılabilir olmadığı bir

dönemde Anadolu'nun taşrasında halk bilgisi peşinde tutku ile koşan Aslanoğlu'nun her açıdan vizyoner bir folklor sevdalısı olduğu hakikatini değiştirmemektedir. XXI. yüzyıl halkbilimcilerinin, malzemenin ve kaynak kişilerin önemini kavrama konusunda Aslanoğlu'nun folklor tutkusundan çıkaracağı dersler bulunmaktadır.

Extended Summary

While the primary aim of folklore is to focus on the meaning of the examined products, ideas regarding the need to protect folklore from the possibility of being unreproducible with the changing context have always been on the agenda of the discipline since the 19th century. Despite a consensus within the discipline on the preservation of folklore, there has been a transformation over time in the form of protection methods. Based on all this data, it is possible to talk about two types of protection approaches. The first is preservation by "freezing", and the second is preservation by "keeping alive". Preservation by freezing can include efforts such as identity determination, developing cataloging systems, and creating archives. "Preservation by keeping alive," on the other hand, is the second type, which can take forms such as ensuring the transfer of knowledge from generation to generation, strengthening and revitalizing endangered and disappearing knowledge in the transmission process, and ensuring the existence of such knowledge in the flow of life.

From the beginning until the 1990s, preservation by freezing approaches dominated folklore studies in Turkey. This approach can be understood from the perspective that transcribing and archiving folklore were seen as sufficient conditions for the study for a long time. With the awareness of contemporary folklore concepts from Western literature through translation activities conducted within the Millî Folklor Uluslararası Kültür Araştırmaları Dergisi in the 1990s, the concept of "context" was discovered in folklore studies in Turkey. In addition to the discovery of the context, with Turkey becoming a party to the 2003 Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage in 2006, the idea of "preservation by keeping alive" was both more extensively discussed at a theoretical level and put into practice.

Sivas, with its material about traditional culture, has been an important center for the upbringing of academicians conducting academic studies in folklore such as İlhan Başgöz and Sedat Veyis Örnek, as well as folklore enthusiasts like Muzaffer Sarısözen and Vehbi Cem Aşkun who turned to folklore while practicing different professions. One of the names that can be included in the second group is İbrahim Aslanoğlu. Born in Tokat in 1920, Aslanoğlu, who worked as a teacher in Sivas, began to be interested in folk culture and left behind a vast archive on folk culture with both the books he published and the long-term magazines he published before passing away in Istanbul in 1995.

A general evaluation of Aslanoğlu's folklore understanding, based on his works, reveals that Aslanoğlu's understanding of folklore was largely shaped through the tradition of minstrelsy. On the other hand, the Sivas Folk Poets Festival organized under the leadership of Aslanoğlu in 1964 suggests that Aslanoğlu's adopted preservation approaches could be versatile.

In conclusion, it is understood from both his books and periodicals that Aslanoğlu is inclined towards "preservation by freezing." However, the fact that the Sivas Folk Poets Festival was organized in 1964 suggests that Aslanoğlu was aware of the living aspect of folklore and had ideas that the existence of folklore was dependent on the "transfer" condition. On the other hand, both his inability to escape from the tendency of "documentation" in the book he published on the event and his judgments in the book that folklore is a stable type of information to be presented indicate that he did not fully internalize modern preservation approaches. All of these facts do not change the truth that Aslanoğlu, who passionately pursued folklore in the Anatolian countryside at a time when technical possibilities were not as widespread and accessible as they are today, was a visionary folklore enthusiast in every respect. There are lessons to be learned from Aslanoğlu's folklore passion for 21st-century folklorists in terms of understanding the importance of material and source individuals.

Kaynaklar

- Aslanoğlu, İ. (1965). *Sivas Halk Şairleri Bayramı*. Sivas: Güven Matbaası.
- Kaya, D. (2017). "Sivas'ta Yapılan Âşıklar Bayramı Tarihçesi Üzerine Tespitler", *AKRA Kültür Sanat Edebiyat ve Eğitim Bilimleri Dergisi*. 12, 270-281.
- Oğuz, M. Ö. (2009). *Somut Olmayan Kültürel Miras Nedir?*. Ankara: Geleneksel Yayınevi.
- Oğuz, M. Ö. (2018). "Folklorun Korunması: Derlenmeden Aktarmaya", *9. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi: Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Çalışmalar*. Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları. 469-474.
- Oğuz, M. Ö. (2021). "Halk Biliminde Koruma Yaklaşımları ve SOKÜM Sözleşmesi'nde Kuşaktan Kuşağa Aktarım", *Millî Folklor*. 132, 5-15.
- Ortakçı, A. (2017). "Beş Yıllık Kalkınma Planında Kültür ve Kültürün Korunması Üzerine Bir İnceleme", *Hiti Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*. 10(2), 1725-1758.
- Ortakçı, A. (2020). *Kültürel Miras Koruma Yaklaşımları Bağlamında Halkevlerinde Yapılan Çalışmalar (1932-1951)*. Yayımlanmamış Doktora Tezi. Ankara: Gazi Üniversitesi.